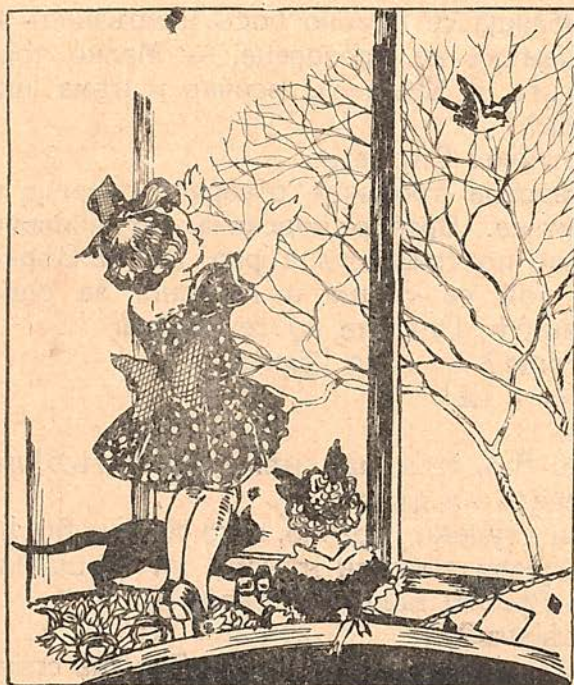

— У васъ ли?

— Да видишъ колко хубаво ще ни бжде! Имаме дърва за цѣла зима. Ще бухаме въ печката...

— А гнѣздо кжде ще си свия!

— Че горе на гардероба. Тамъ ще ти сложимъ и ченийка съ вода. Скачай си колкото щешъ! Трошици —

колкото искашъ. Ще ти купимъ и просце. Вънъ да вали, да трупя — тука нищо. Вънъ да свири — тебе ще ти е топличко. Ще гледашъ отъ прозореца... Хайде ела! Пъкъ напролѣтъ пакъ си иди, ако искашъ...

— Чирикъ, отъ тебе, Вѣрке, не ме е страхъ. Не ме е страхъ никакъ и отъ Мими... Но Хекторъ, Хекторъ съ голѣмата уста...

— О, Хекторъ, той не влиза ни-

кой пжтъ въ стаята, не бой се! Не го пущатъ.

— Не го пущатъ ли? А Маца?

— А пъкъ Маца... тя е кротка-кротка... Цѣль день лежи на стола и преде...

— Чирикъ!! — извика колкото може Вrabчо, прѣпна шумно и за единъ мигъ избѣга на върха на дървото.

Вѣрка и Милка не разбраха какво стана. Но, когато се обърнаха, тѣ видѣха Маца на прозореца се облизва засмѣна.

— У, лошава! Пропжди бедния Вrabчо!

Н Г. Данчовъ.